

o d v j e t n i k

DAMIR GRUIĆ

Bihaćka 2A, 21000 Split * mob.: 099 3527637 * tel.: 021 542-054 * e-mail: damir@odvjetnik-gruic.hr

TROVAČKI SUD U SPLITU

Sukoišanska 6

21 000 Split

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Savska cesta 62

10 000 Zagreb

Split, 11. travnja 2023.g.

Na poslovni broj: St – 385/2021

Predmet:

1. Stečajni postupak nad dužnikom **Jadran Laguna d.o.o. u stečaju**, Jadranska 16, 21 330 Gradac, **OIB: 5697658687** zastupan po stečajnoj upraviteljici Marina Mamić iz Zagreba, Kruga 9, OIB: 12021589075

Stečajni vjerovnik:

1. **VOX-BRANKO d.o.o.** iz Splita, Pujanke 45, **OIB: 39823007255** zastupan po punomoćniku Damiru Gruiću, odvjetniku iz Splita (*punomoć u spisu*)

Ž A L B A

stečajnog vjerovnika **VOX-BRANKO d.o.o. iz Splita**, zastupanog po punomoćniku Damiru Gruiću, odvjetniku iz Splita **protiv Rješenja Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St – 385/2021-65 od 30. ožujka 2023.g**

punomoć u spisu

Rješenjem Naslovnog suda, poslovni broj St – 385/2021-65 od 30. ožujka 2023. godine odbijen je kao neosnovan zahtjev stečajnog vjerovnika VOX-BRANKO d.o.o., OIB: 39823007255 za ukidanjem odluke skupštine vjerovnika od 22. ožujka 2023. godine, koja glasi: „Ovlašćuje se stečajna upraviteljica preuzeti i nastaviti sve sudske postupke koji su navedeni na stranicama 6 do 10 Izvješća od 08. ožujka 2023. godine u dijelu „3 (AKTIVNI POSTUPCI U TIJEKU)“.

Protiv gore citiranog pobijanog Rješenja Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St – 385/2021-65 od 30. ožujka 2023.g, stečajni vjerovnik trgovačko društvo VOX-BRANKO d.o.o. iz Splita, Pujanke 45, OIB: 39823007255 (u daljnjem tekstu: Žalitelj) putem svog punomoćnika u otvorenom zakonskom roku podnosi ovu žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 353. stavka 1. točke 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19; 80/22 i 114/22, dalje: ZPP), pogrešno i nepotpuno utvrđenog stanja iz člana 353. stavka 1. točka 2. ZPP-a te pogrešne primjene materijalnog prava iz članka 353. stavka 1. točke 3. ZPP-a, a koji se supsidijarno primjenjuje temeljem odredbe članka 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15, 104/17 i 36/22; dalje: SZ).

I. Gore citiranim pobijanim Rješenjem prvostupanjski sud je odbio zahtjev stečajnog vjerovnika za ukidanjem skupštinske odluke kojom je stečajna upraviteljica ovlaštena preuzeti i nastaviti sve sudske postupke u kojima se stečajni dužnik pojavljuje kao tužitelj, uz obrazloženje kako ova odluka skupštine vjerovnika nije ni na koji način protivna zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika

Žalitelj smatra kako je gore citirano pobijano rješenje zahvaćeno bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točka 11. ZPP-a, jer je u konkretnom slučaju **izostala je bilo kakva analiza kako činjenične osnove tako i pravne osnove predmetnih tužbi** (posebno u parnicama koje se vode kod Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojevima P-326/2021; P-328/2021 i P-332/2021).

Prvostupanjski sud u obrazloženju svoje odluke navodi kako je stečajna upraviteljica jasno obrazložila činjenično i pravno stanje u parničnim postupcima koji su pokrenuti prije otvaranja stečaja (u kojima je stečajni dužnik tužitelj), iako to nije točno.

Stečajna upraviteljica je u svojim Izvješćima samo navela imena stranaka, poslovne brojeve predmeta pod kojim se te parnice vode, nazive suda pred kojim se vode i status u kojem se svaki pojedini predmet trenutno nalazi.

Isto tako, stečajna upraviteljica u svom Izvješću navodi točno jednu rečenicu vezano za procjenu uspjeha u sporu, citiram: „*Stečajna upraviteljica je uvjerenja da stečajni dužnik može uspjeti u sporovima u tijeku, ali napominje da nastavak parnica potencijalno produljuje trajanja stečajnog postupka*“. (str.12. Izvješća).

Prema tome, suprotno stavu prvostupanjskog suda, na ovaj način stečajnim vjerovnicima nisu izloženi svi potrebni elementi koji su im bili potrebni prije donošenja odluke hoće li se ili neće nastaviti predmetni parnični postupci.

Prvostupanjski sud u pokušaju dodatnog osnaženja pravilnosti svoje odluke, u obrazloženju svog rješenja navodi i argument kako je stečajna upraviteljica dužnika ujedno i odvjetnica (točka 15. obrazloženja), iako stečajna upraviteljica u niti jednom svom Izvješću, a niti na ročištu ne koristi taj argument, niti daje procjenu uspjeha u pokrenutim sporovima kao odvjetnica, niti iznosi pravno mišljenje o pokrenutim sporovima kao odvjetnica, niti će na kraju kao odvjetnica zastupati stečajnog dužnika u

bilo kojoj pokrenutoj parnici pa je nejasno zašto prvostupanjski sud upotrebljava taj argument u obrazloženju svog rješenja.

Žalitelju je jasno da nije moguće u stečajnom postupku u cijelosti predvidjeti ishod parničnog postupka u kojem je stečajni dužnik stranka (tužitelj), ali **prvostupanjski sud je** prilikom donošenja odluke o tome da li je predmetna odluka skupštine vjerovnika suprotna zajedničkom interesu svih stečajnih vjerovnika, **bio dužan do određenog stupnja izvjesnosti ocijeniti stupanj vjerojatnosti uspjeha stečajnog dužnika u pokrenutim parničnim postupcima, posebno u onima znatnije vrijednosti predmeta spora** koji se vode pred Trgovačkim sudom u Splitu, pod poslovnim brojevima P-326/2021; P-328/2021 i P-332/2021, a što nije napravio (*identično pravno shvaćanje izraženo u odlukama VTS RH, broj Pž-59/2022 od 17.01.2022. i Pž-156/2023 od 15.02.2023.*).

Prilikom donošenja odluke o preuzimanju (nastavku) pokrenutih parnica, mora se voditi računa o svrsishodnosti postupka čije se preuzimanje predlaže, odnosno o vjerojatnosti uspjeha u sporu jer je zajednički interes stečajnih vjerovnika namirenje tražbina vjerovnika iz stečajne mase u što većem iznosu, a ne smanjenje stečajne mase u slučaju gubitka parnica.

Preuzimanje (nastavljanje) parnica znatnije vrijednosti predmeta spora, u kojima nije izvjestan uspjeh stečajnog dužnika, odnosno u kojima je izostala bilo kakva ocjena mogućnosti uspjeha stečajnog dužnika, nije u zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika, već je protivna njihovom interesu.

Prvostupanjski sud je propustio dati bilo kakve razloge o tome zašto smatra da je uspjeh stečajnog dužnika u predmetnim parnicama znatnije vrijednosti predmeta spora realniji od neuspjeha, *već se u tom dijelu u cijelosti poziva na navode i argumentaciju stečajne upraviteljice, iako ista ustvari i ne postoji u tom dijelu* (prepisivanje podataka o strankama, sudu i trenutnom statusu predmeta uz izjavu kako je stečajna upraviteljica vjeruje da stečajni dužnik može uspjeti u parnicama nije to).

Dopustiti da ovakva odluka skupštine vjerovnika ostane na snazi, na temelju prosudbe prvostupanjskog suda koja se temelji na jednoj rečenici stečajne upraviteljice i općim podacima o svakoj pojedinoj parnici, bez bilo kakve detaljnije analize sadržaja tužbenih zahtjeva kao i činjenične osnove podnesenih tužbi na temelju isprava koje služe kao dokazi u pokrenutim parnicama, obezvrijedilo bi ulogu skupštine vjerovnika u ovom stečajnom postupku te bi se ista pretvorila u svojevrsni alat za donošenje odluka u interesu samo jednog vjerovnika (koji ima većinu u toj skupštini), dok bi zajednički interesi svih ostalih stečajnih vjerovnika koje je prvostupanjski sud dužan štiti, bili nebitni.

Žalitelj ostavlja mogućnost da je odluka o preuzimanju predmetnih parnica možda i u zajedničkom interesu svih stečajnih vjerovnika, ali to u ovom trenutku i na temelju ovako utvrđenog činjeničnog stanja u ovom predmetu (prezentirane pravne osnove tužbenih zahtjeva i činjeničnih osnova podnesenih tužbi čiji je nastavak određen), nije moguće niti utvrditi, niti ispitati.

Slijedom gore navedenog, Žalitelj je mišljenja kako pobijano Rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati njegova zakonitost i pravilnost te kako nema razloga o odlučnim činjenicama pa je u cijelosti ostvaren žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točka 11. ZPP-a.

II. Nadalje, Žalitelj ističe kako je u obrazloženju gore citiranog pobijanog Rješenja, kao i u samom prijedlogu stečajne upraviteljice za nastavkom predmetnih parnica u kojima se stečajni dužnik pojavljuje kao tužitelj (sa posebnim naglaskom na tri parnice znatnije vrijednosti predmeta spora koje se vode kod Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojevima P-326/2021; P-328/2021 i P-332/2021) izostala procjena koristi koju bi mogli imati stečajni vjerovnici u slučaju uspjeha u tim parničnim postupcima u odnosu na rizik snošenja troškova protivnoj strani u slučaju neuspjeha u parničnom postupku.

Prvostupanjski sud u cijelosti zanemaruje ovaj argument Žalitelja, s tim da obrazloženju svoje odluke uopće ne daje nikakve razloge o tome (već ignorira ovaj navod Žalitelja, kao da nije niti istaknut). Takav pristup prvostupanjskog suda je pogrešan.

Kada se u okviru stečajnog postupka odlučuje o pokretanju neke parnice radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, jedna od pretpostavki koja mora biti ispunjena kako bi se odobrilo pokretanje takve parnice jest da se rezultat pobijanja očituje u povećanju mogućnosti namirenja svih stečajnih vjerovnika, odnosno da će takvo pobijanje zaista i dovesti do povećanja stečajne mase. Prema tome ocjena koristi za stečajnu masu od pokretanja/vođenja neke parnice sa stečajnim dužnikom kao tužiteljem nije nešto što je nepoznanica u odredbama Stečajnog zakona.

Upravo zato, Žalitelj smatra da skupština vjerovnika prije donošenja odluke o preuzimanju parnica znatnije vrijednosti predmeta spora mora biti upoznata sa mogućnostima naplate u slučaju uspjeha u tim parnicama od protivne strane (jednog ili više tuženika).

Jasno je da nije moguće sa sigurnošću predvidjeti mogućnost naplate u slučaju uspjeha u sporu, ali to ne znači da se ne može sa određenim stupnjem izvjesnosti utvrditi da li može doći do povećanja stečajne mase, u slučaju da stečajni dužnik zaista i dobije parnične postupke znatnije vrijednosti predmeta spora (konkretno one koji se vode kod Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojevima P-326/2021; P-328/2021 i P-332/2021).

Upravo iz tog razloga je Žalitelj u svom podnesku od 08.srpnja 2022. godine upoznao stečajne vjerovnike sa činjenicom da se identične parnice vode protiv istih tuženika od strane još dva stečajna dužnika (koja također zastupa ista stečajna upraviteljica) i da samo glavnica potraživanja tužitelja u svim tim parnicama prelazi novčani iznos od 40.000.000,00 kn / 5.308.912,34 EUR pa je svakako upitno koliko je realno za očekivati naplatu eventualno dosuđenih novčanih iznosa od dvije fizičke osobe (od kojih je jedna strani državljanin).

Žalitelj smatra kako nije smisao i cilj stečajnog postupka da se stečajna masa koristi isključivo za podmirivanje obveza stečajne mase i troškova stečajnog postupka.

Općepoznata je činjenica kako se stečajni postupci generiraju određeni broj parnica koje na kraju osim što produže trajanje pojedinog stečajnog postupka i generiraju nove troškove, ne dovedu do povećanja stečajne mase.

A problem postojanja takvih parnica jest upravo njihovo olako preuzimanje (nastavljanje), bez da se između ostalog procijeni korist koju od uspjeha u toj parnici zaista može ostvariti stečajni dužnik, odnosno stečajni vjerovnici tog dužnika.

Ako u slučaju uspjeha u predmetnim parnicama, neće doći do namirenja stečajnih vjerovnika i troškova stečajnog postupka, onda je nastavljane takvih parnica protivno zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika i cilju stečajnog postupka.

Gore navedeno se posebno odnosi na parnice znatnije vrijednosti predmeta spora (i to one koje se vode kod Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojevima P-326/2021; P-328/2021 i P-332/2021).

Inače radi se o parnicama tuženici nemaju status jedinstvenih suparničara te je vrlo lako moguće da tužbeni zahtjevu u odnosu na jednog tuženika budu usvojeni, a u odnosu na drugog ne.

Kako oba tuženika imaju različite punomoćnike – odvjetnike u tim parnicama, sa takvim ishodom u tim parnicama, nastali bi opet znatni troškovi za stečajnu masu s obzirom na visoku vrijednost predmeta spora (*i to je ta procjena koristi u odnosu na rizik snošenja troškova protivnoj strani u slučaju neuspjeha u parničnom postupku na koju Žalitelj ukazuje, a stečajna upraviteljica i prvostupanjski sud je ignoriraju*).

III. Nadalje, Žalitelj smatra kako je ostvaren i žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava iz članka 356. ZPP-a prilikom donošenja gore citiranog pobijanog Rješenja.

Naime, prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom u Rješenju VSRH, broj Rev-226/2012 od 27. travnja 2016.g, stečajni upravitelj je dužan tijekom cijelog stečajnog postupka voditi računa o tome da se iz stečajne mase osiguraju sredstva potrebna za namirenje predvidivih obveza stečajne mase u smislu odredbe članka 87. stavak 1. točka 1., članka 87. a i članka 254. stavka 2. Stečajnog zakona (NN broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12, 133/13 i 45/13; dalje u tekstu SZ/13).

Odredbe gore nabrojanih članaka iz SZ/13 sadržajno su identične odredbama članaka 156. stavka 1., članka 157. stavka 1. i stavka 2. te članka 28. stavka 4. Stečajnog zakona (NN broj 71/15, 104/17 i 36/22; dalje u tekstu SZ/15) koji se primjenjuje u ovom stečajnom postupku.

Stečajni upravitelj treba voditi računa o podmirenju predvidivih obveza stečajne mase, dakle i onih obveza koje će u budućnosti nastati, **s tim da su troškovi pokrenutih parničnih postupaka, zasigurno prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, predvidiva obveza stečajne mase.**

Da se radi o aktualnom pravnom shvaćanju, potvrđuje nedavna odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revd – 1971/2020 od 29. svibnja 2021.g kojom je dopušteno podnošenje revizije radi pravnog pitanja: „*Radi li se o predvidivoj obvezi stečajne mase, s osnova nastalih obveza stečajne mase na isplatu dosuđenih parničnih troškova vjerovniku, u situaciji kada je stečajni upravitelj preuzeo parnicu stečajnog dužnika, a nije osigurao sredstva za isplatu tih troškova u smislu članka 28. stavka 4. u vezi sa člankom 87. stavkom 1. točka 1. i člankom 87. a stavkom 1. i stavkom 2. SZ/13*“.

Stečajni upravitelj ne smije preuzeti parnicu u kojoj se stečajni dužnik pojavljuje kao tužitelj, a da prethodno nije osigurao sredstva za isplatu troškova tog parničnog postupka.

Slijedom gore navedenog, Žalitelj smatra kako je prvo upitno smije li sud uopće dopustiti stečajnom upravitelju preuzimanje parnica znatnije vrijednosti predmeta spora, ako stečajni upravitelj nije osigurao sredstva za isplatu tih troškova postupka, u smislu ranije citiranih odluka VSRH te da li je u tom smislu sud dužan intervenirati i ukinuti takvu skupštinske odluke.

U konkretnom slučaju, nije do stupnja izvjesnosti niti utvrđeno, a posebno nije obrazloženo da li stečajni upravitelj zaista ima osigurana sredstva za namirenje troškova predmetnih parničnih postupaka (svih aktivnih redom nabrojanih na stranicama 6. do 10. Izvješća), niti je ove odlučne činjenice prvostupanjski sud posebno obrazlagao.

S druge strane, bez bilo kakve argumentirane ocjene vjerojatnosti uspjeha u sporu, kao i bez ocjene eventualne koristi (mogućnosti povećanja stečajne mase) u slučaju uspjeha u sporu, Žalitelj smatra kako nije u interesu svih stečajnih vjerovnika odustati od bilo kakve diobe stečajne mase, sve do pravomoćnog završetka svih pokrenutih parničnih postupaka, kako bi se tek nakon toga utvrdilo da li će nakon podmirenja obveza stečajne mase i troškova stečajnog postupka, preostati bilo što za namirenje stečajnih vjerovnika (a u ovom trenutku je izvjesno da bi do određene diobe/isplate stečajnim vjerovnicima moglo/trebalo doći).

Gore navedeni problem, stečajni upravitelj je mogao riješiti na način da je odluku o nastavku predmetnih parnica znatnije vrijednosti predmeta spora uvjetovao uplatom odgovarajućeg iznosa predujma od strane vjerovnika, radi osiguranja dostatnosti stečajne mase u slučaju gubitka predmetnih parnica, imajući u vidu obveze i odgovornost stečajnog upravitelja u smislu članka 92. stavka 4. u svezi članka 157. SZ-a, ali to je propustio napraviti.

Da se to dogodilo, stečajni vjerovnici ne bi imali nikakav rizik snošenja troškova predmetnih parnica te bi stečajna masa mogla služiti za namirenje stečajnih vjerovnika (koji na diobu ne bi morali čekati godinama, do pravomoćnog završetka pokrenutih parnica).

IV. Slijedom gore navedenog, Žalitelj je prvenstveno mišljenja kako niti stečajna upraviteljica, a niti prvostupanjski sud nisu u dostatnoj mjeri utvrdili vjerojatnost uspjeha stečajnog dužnika u pokrenutim parnicama, posebno onima znatnije vrijednosti predmeta koje se vode pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojevima P-326/2021; P-328/2021 i P-332/2021, niti je stečajnim vjerovnicima prije donošenja odluke prezentirana na adekvatan način pravna osnova tužbenog zahtjeva kao i činjenična osnova podnesenih tužbi pa je u ovom trenutku nemoguće ispitati da li je prvostupanjski sud na pravilan način primijenio odredbe članka 108. stavka 1. SZ-a.

Nadalje, kako je izostala bilo kakva procjena koristi koju bi mogli imati stečajni vjerovnici u slučaju uspjeha u pokrenutim parnicama u odnosu na rizik snošenja troškova protivnoj strani u slučaju neuspjeha u parničnom postupku kao i procjena da li će eventualni uspjeh u tim parnicama dovesti do povećanja stečajne mase te kako nije utvrđeno da je stečajni upravitelj ima osigurana sredstva za isplatu troškova parnica koje preuzima te o ovim odlučnim činjenicama nema nikakvih razloga u obrazloženju pobijanog Rješenja, Žalitelj smatra da se radi o nedostacima zbog kojih se ne može uopće ispitati da li je u konkretnom slučaju pravilno primijenjena odredba članka 108. stavka 1. SZ-a.

V. Slijedom gore navedenog, predlaže se da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske usvoji ovu žalbu Žalitelja i ukine **Rješenja Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St – 385/2021-65 od 30. ožujka 2023. godine i vrati predmet na ponovno odlučivanje prvostupanjskom sudu.**

Za stečajnog vjerovnika:
Vox-Branko d.o.o.
Punomoćnik: